

ע"פ 36963/10/17 - שמעון ישראל סרויה נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

ע"פ 36963-10-17
סרויה(עציר) נ' מדינת ישראל

לפני:
כב' השופט אהרן פרקש, נשיא
כב' השופט עודד שחם
כב' השופטת חנה מרים לומפ

שמעון ישראל סרויה (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד מיכאל עירוני ועו"ד מעין נופר עמון

המערער

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד נורית לנגנטל שוורץ
מפרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)

נגד
המשיבה

פסק דין

1. כמצוות סעיף 218 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982, אנו מודיעים, בפתח פסק דינו, כי החלטנו לזכות את המערער מן העבירה של סחר בסם מסוכן.
2. לפנינו ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בירושלים בת"פ 27917-03-16 (כב' השופטת ג' סקפה שפירא). הערעור מופנה נגד הכרעת הדין (4.6.17) וגזר הדין (18.7.17).
3. בהכרעת הדין, הורשע המערער בעבירות של סחר בסם מסוכן, לפי סעיפים 13, 19א לפקודת הסמים המסוכנים [נוסח חדש], התשל"ג - 1973, והפרת הוראה חוקית לפי סעיף 287(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977. בגזר הדין, נגזרו על המערער 19 חודשי מאסר בפועל, בניכוי ימי מעצרו, וכן קנס ומאסר על תנאי.
4. הערעור על הכרעת הדין סב אך על ההרשעה בעבירה של סחר בסם מסוכן. יצוין, כי הנאשם הודה בעבירה של הפרת הוראה חוקית.
5. לאחר שנתנו דעתנו לטענות הצדדים, על רקע מכלול החומר שבפנינו, הגענו למסקנה כי יש לקבל את הערעור, לבטל את ההרשעה בעבירה של סחר בסם מסוכן, ולהשיב את הדין לבית משפט קמא, על מנת שיגזור את דינו של המערער בעבירה של הפרת הוראה חוקית. נעמוד עתה על הטעמים ביסוד הכרעה זו.
6. נקודת המוצא לדין היא, כי הרשעתו של המערער בעבירה של סחר בסם מסוכן התבססה על מארג של ראיות נסיבתיות. בית משפט קמא הנחה עצמו על פי הלכתו של בית המשפט העליון, כי ניתן להרשיע במצב דברים כזה, אם המסקנה המרשיעה היא **".... המסקנה ההגיונית היחידה שניתן להסיק בנסיבות העניין, ודי באפשרות של קיומה של מסקנה אפשרית אחרת שאינה רחוקה ודמיונית כדי להקים ספק סביר, שדי בו לזיכויו של הנאשם"** (ע"פ 6167/99 **בן שלוש נ' מדינת ישראל**, פ"ד נז(6) 577 (2003), בפסקה 7 לפסק הדין). עם זאת, בכל הנוגע ליישום הלכה זו על נסיבות העניין, הגענו למסקנה כי אף שקיים חשד כבד כי המערער אכן ביצע את העבירה האמורה, מכלול

הראיות הנסיבותיות אינו עומד באמת המידה האמורה, ומשכך אינו מבסס מסקנה מרשיעה ברמת הוודאות הנדרשת לשם הרשעה בפלילים.

7. חומר הראיות המסבך אינו כולל אמרה מפי המערער, או מפיו של אלירן לוי, אשר על פי הטענה רכש ממנו סמים, המלמדת על כך שנקשרה ביניהם ובוצעה עסקה למכירת סמים. הגם שסמוך לזירת האירוע, אשר התרחש ביום שלישי, 1.3.2016, נכח תצפיתן של המשטרה, הלה אינו מתעד כי ראה החלפת סמים, או חפץ כלשהו, ואף לא מגע, בין השניים. התצפיתן תיאר כי מספר דקות אחרי השעה 23:18 ראה את רכבו של אלירן מגיע לרחוב ביתו של המערער, ונעצר סמוך לביתו. בהמשך לכך (וכפי שעולה מחומר הראיות, לאחר השעה 23:28), המערער ירד מביתו ונכנס לכלי הרכב. השניים ישבו בכלי הרכב עם דלת פתוחה. הם שוחחו. לאחר מספר שניות, המערער יצא מכלי הרכב וחזר לביתו.

8. לתיאור זה מצטרפת חליפת מסרונים בין המערער ובין אלירן, אשר התקיימה החל בשעה 23:01 באותו ערב. במסגרת זו, עולה כי אלירן שב וביקש לשלם ביום ראשון, והמערער הסכים לכך. כדברי אלירן, "לוקח עכשיו אחי כסף ביום ראשון בסדר?".

9. לראיות אלה מצטרפת העובדה, שבחיפוש שנערך בכלי הרכב של אלירן, זמן קצר אחרי המפגש של המערער עם אלירן, שוטר שהיה בקשר עין עם כלי הרכב מעת המפגש, מצא שקית קטנה ובתוכה חומר החשוד כסם, בתא הכוסות מתחת למכשיר הרדיו, ובסמוך לידית ההילוכים. מדו"ח פעולה עולה כי אלירן הכחיש כל קשר לסם, טען כי השקית אינה שלו, וקודם לכן השיב בשלילה לשאלה אם יש לו משהו לא חוקי בכלי הרכב.

10. עדויותיהם של המערער, ושל אלירן, אשר הכחישו כי במועד האמור בוצעה ביניהם עסקה של קניית סם על ידי אלירן מן המערער, נמצאו בלתי אמינות על ידי בית משפט קמא. גם ההסברים שניתנו על ידיהם למפגש ולחליפת המסרונים נדחו כבלתי מתקבלים על הדעת. אין לנו יסוד להתערב בקביעות אלה, המעוגנות הן בהתרשמותו של בית משפט קמא מן העדים, הן בחומר הראיות.

11. ברם, גם אם נתבונן בראיות האמורות כמכלול שלם, לא עולה מהן, מעבר לספק סביר, כי במועד האמור אכן התבצע סחר בסם מסוכן, לו היו שותפים המערער ואלירן. גם אם ניתן להבין מן המסרונים, כי נקשרה בין המערער ובין אלירן עסקה כלשהי, לא ניתן לחלץ מהם מסקנה ברורה דייה, באיזו עסקה מדובר. מן התצפית כלל לא עולה, כי בין המערער ובין אלירן הוחלף דבר מה. הותרת דלת המכונית פתוחה בעת שהמערער נמצא בה, מעלה סימן שאלה מעל התזה לפיה מדובר בעסקה של סחר בסמים. מציאת הסם בכלי הרכב אינה מלמדת כי מקורו במערער דווקא, באין ראייה אמינה המלמדת כי הסם לא היה במכונית טרם המפגש. המדינה נשענת בהקשר זה על עדותו של אלירן, אך משזו נמצאה בלתי אמינה, קשה לבסס עליה ממצא עובדתי בנקודה זו.

12. נוסף, כי על הסם אין טביעת אצבע של המערער, או ממצא אחר, העשויים לקשור אותו אל המערער. אכן, העדרה של טביעת אצבע אינו שולל, כשלעצמו, את האפשרות כי המערער קשור לסם. בה בעת, נותר בעינו מצב הדברים לפיו אין בנמצא ראייה הקושרת את המערער אל הסם.

13. במצב זה, לא עולה מן המארג הראייתי מסקנה מרשיעה מעבר לספק סביר, בדבר סחר בסמים במועד האמור. אין בממצאי המהימנות השליליים לחובת המערער ואלירן, כדי לשנות מכך. במארג הראייתי קיים בהקשר זה חסר, אשר שקריהם של המערער ואלירן אינם יכולים למלא.

14. התוצאה של כל האמור היא, כי הכרעת הדין המרשיעה בעבירה של סחר בסם מסוכן אינה יכולה לעמוד. משכך, אנו מקבלים את הערעור על ההרשעה בעבירה זו, ומזכים את המערער ממנה, מחמת הספק.

15. הואיל וההרשעה בעבירה של הפרת הוראה חוקית נותרה בעינה, אנו מחזירים את התיק לבית משפט השלום, על מנת שיגזור את דינו של המערער בעבירה זו, לאחר שמיעת טיעוני הצדדים.

המזכירות תשלח העתקים לבאי כוח הצדדים.

ניתן היום, ג' אדר תשע"ח, 18 פברואר 2018, בהעדר הצדדים.

חנה מרים לומפ,
שופטת

עודד שחם, שופט

אהרן פרקש, נשיא
[אב"ד]